

ikke negte, at der foreligger Udtalelser fra Regjeringen, der synes at vække Tvivl i saa Henseende. I den Skrivelse fra Finansministeren, der er trykt i Betænkningen under Nr. 10, er det jo gjentagne Gange udhævet, at der ikke skal begyndes paa Anlægene, før der er tilveiebragt Enighed med Repræsentationen om, hvorledes de fornødne Midler til Arbejdernes Fuldbendelse skulle skaffes tilveie, og den ærede Indenrigsminister har ved 2den Behandling ogsaa brugt Ytringer, der synes at tyde paa, at der vilde blive krævet noget Mere end hidtil, thi han sagde dengang blandt Andet, at det var ikke til nogen Nytte at staa med et Par hundrede Tusinde Rigsdaler i Hænderne, naar han ikke vidste, om Millionerne, som vilde følge efter, vilde blive bevilgede og kunde skaffes tilveie. Det har været Forudsætningen ved Loven af 24de April 1868, og det er i den følgende Tid altid blevet overholdt, at denne Lov ikke var nogen Bevillingslov, med andre Ord, at det var ikke tilstrækkeligt, at den fastslaar det Beløb, der skal anvendes til disse Anlæg, men at det var nødvendigt, at Bevilling for hvert Aar blev med Hensyn dertil givet paa Finansloven, og at der ikke blev affluttet Kontrakter eller udgivet Beløb, før de fornødne Bewillinger vare optagne paa de enkelte Aars Finanslove. Dette hævdede den daværende Finansminister med Styrke i det andet Thing — saavidt jeg mindes, udtalte han sig slet ikke i dette Thing — og det har som sagt ogsaa været den Regel, der er bleven fulgt i de forløbne Aar. Men hvis der nu kræves noget Mere, hvis der kræves ikke blot, at der skal være Sikkerhed for, at den Sum, der er nødvendig i de enkelte Finanssaar, skal være bevilget paa Finansloven, men at der tillige fra Først af, inden noget som helst Anlæg paabegyndes, skal være Sikkerhed for, hvorledes de Millioner, der ville være nødvendige for Fuldbendelsen, skulle tilveiebringes, saa kræves der noget Mere, end der fra Først af har været paa-tænkt, og saa gaar man bort fra de Forudsætninger, som dengang laa til Grund. Jeg skal iøvrigt ikke nærmere gaa ind paa denne Sag, men jeg kan dog ikke lade være at udtale, at der er ikke saa ganske saa Medlem-

mer, som ved de Udtryk, jeg før henviste til, ere blevne ledede til at tro, at det har været Regjeringens Mening, at den som Betænkning for i næste Finanssaar at fremme Jernbaneanlægene vil kræve af Repræsentationen, at der vedtages en Indkomstskattelov. Saafrømt Finansministeren stiller en saadan Fordring, hvorefter idetmindste en Del af de Midler, der behøves til disse Anlæg, skal tilveiebringes ved et extraordinært Skattepaalæg, da er han ganske vist i Overensstemmelse med sig selv, navnlig med de Udtalelser, der fremkom fra ham som Bilag til Betænkningen over Loven af 24de April 1868, og jeg skal heller ikke paa nogen Maade benegte, at det jo kan være tilraadeligt og mest rigtigt, at en Del af disse Midler tilveiebringes paa den anførte Maade; men naar man erindrer, hvor besværligt det har været i de senere Aar at tilveiebringe Enighed om en saadan Lov, saa vil det ogsaa let ses, at hvis Fortsættelsen — ja endog Paabegyndelsen — af disse Anlæg gøres afhængig af, at Enighed om en saadan Lov tilveiebringes, saa udsætter man sig saare let for, at disse Anlæg ikke blive til Noget, og man udsætter sig ialfald for til stor Skade for Befolkningen og Staten, at de først blive færdige for sent. Jeg tror, at det derfor ikke er heldigt, naar en saadan Antydning — thi mere er det for Dieblittet ikke — er fremkommen, og jeg tror, at det allerede nu vil være rigtigst at tage et Forbehold i den Retning, at man ikke gaar bort fra de Forudsætninger, der ligge til Grund for Loven af 1868. Med Hensyn til det Beløb, der her er forlangt under Nr. 20, veed man jo derhos ikke, om det, hvis der skal paabegyndes noget Anlæg i det kommende Finanssaar, vil være tilstrækkeligt. Jeg tror ikke, det er Skik er afflutte Kontrakter for mindre Afdelinger end f. Ex. den jyske Tverbane for sig og Vestbanen for sig; men til at afflutte Kontrakter til saadanne større Afdelinger vil efter Ministerens Opfattelse et Beløb af 300,000 Rbd. vist ikke være tilstrækkeligt. Naar Flertallet ikke har tiltraadt dette Forslag, saa vil det altsaa ses, at det har sin Grund deri, at det ikke vil være med til at bevilge Penge, som ikke ere forlangte, samt deri, at